

שם דף כ"ב ע"א בגמרא

עולא במסקי
לארעא דישראל

אחלוון בהדי' חרין בני מחאי קם חד שחט' לחזרי' קא
תמה ר' יוחנן ונתן ה' לך שם לב רגז בצבל כחי' אמר
לי' עולא ההוא שעתא לא עבר לן ירדנא' וכבר אמרתי
לפרש בזה מ"ש קרא ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך
על הארץ הטובה אשר נתן לך • דהנה ידוע מ"ש חז"ל
אכול שליש ושמה שליש שאם חכמים מעמוד על מילואך •
זהו בוונת הקרא במשלי שאמר צדיק תוכל לשונך נפשו
ובטן רשעים תחסר • דר"ל צדיק דהיינו שמונה מחדת
הכעס כח"ש חז"ל כל הבועס באלו עובר ע"א • ח"כ הוא
יכול לאכול כל שבע • אבל בטן רשעים שרגיל בהם מנת
הכעס צריכו להביח שליש • וז"ש ובטן רשעים תחסר •
ח"ש קרא ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ
הטובה אשר נתן לך • והיינו ע"פ דברי חז"ל הנ"ל
דבארץ ישראל לא שכיח מדת כעס דמה שאמר קרא ונתן
ה' לך שם לב רגז בצבל כחי' דח"כ בארץ ישראל יכול
אדם לאכול כדי שביעה • ובזה יש ליישב מה שנתקש
התוס' צ"מ דף ע"א בד"ה אדם קורא לחבירו רשע
יורד עמו לחייו וכו' על מה שכתב בתשובת הגאונים
בשם רב גרודק גאון יורד עמו לחייו רשאי לשרוף שליש
תבואתו וכתבו וחימה גדול דמנין לו זה • ולפמ"ש ח"ש
דכוונתו משום דבאמת דרך בני אדם להתנצל שמר טבע
הכעס שיש לו נעשה לו דבר זה שקראו לחבירו רשע על
זה רשאי לשרוף שליש תבואתו מאחר שצריך להביח שליש •